

Poruka mons. Jurja Jezerinca za 5. kolovoza 2010. godine – Dan zaštitnice Vojnog ordinarijata, Dan pobjede i domovinske zahvalnosti i Dan hrvatskih branitelja

Uz križ su Isusov stajale majka njegova, zatim sestra njegove majke, Marija Kleofina, i Marija Magdalena. Kad Isus vidje majku i kraj nje učenika kojega je ljubio, reče majci: „Ženo! Evo ti sina!“ Zatim reče učeniku: „Evo ti majke!“ I od tog časa uze je učenik k sebi (Iv 19, 25-27).

Draga braćo i sestre, pripadnici Vojno-redarstvene biskupije u Republici Hrvatskoj. Ova godina nas posebno obuzima, uz Dan pobjede i domovinske zahvalnosti i Dan hrvatskih branitelja, kao i uz blagdan zaštitnice Vojne biskupije - Gospe Velikoga Hrvatskog Krsnog Zavjeta, budući da je prošlo 15 godina od dana kad je završeno teško vrijeme Domovinskog rata i agresije na Republiku Hrvatsku.

To je dan koji nas poziva da zastanemo – jer ljudi koji zaboravljaju na svoju prošlost žive u opasnosti da im se ona ponovi. Bijaše to vrijeme okupacije jednog dijela domovine, vrijeme križa u kojem su mnoga naša braća i sestre izgubili ljudsko dostojanstvo i u kojem su predani na milost i nemilost agresoru da s njima raspolaže kao s robom. Tada se dogodila oslobodilačka akcija „Oluja“ – kojom je zaustavljeno zlo koje je u tom trenutku eskaliralo velikom bahatošću i mržnjom.

Osnovno pitanje koje nam se postavlja je slijedeće: „Je li hrvatski narod imao pravo na oslobođenje svoga teritorija?“ – Nije li slično pitanje postavljeno i Kristu kad je potjerao trgovce iz hrama: „Reci nam s kojim pravom to činiš?“ (Lk 20, 2). Je li Krist imao pravo na bič? Onaj isti Krist koji je grešnicu uhvaćenu u preljubu branio pred nasrtajima onih koji su potajice učinili mnoga zla, a sada, da bi opravdali sebe i svoju navodnu nevinost, dovode grešnicu Kristu i traže od njega da je osudi. Krist u tom trenutku postupa ne po farizejskim propisima nego po milosrđu da bi upravo u hramu osramotio farizeje pokazavši im svu njihovu zloću u kojoj su svetost hrama željeli podrediti svom prljavom dobitku. Krist je imao pravo na čistoću hrama i zato je njegov postupak božanski ispravan te razotkriva oholost čovjeka kojem drugi nije potreban nego je dostatan samome sebi, i koji s Bogom i čovjekom može raspolagati prema svojim hirovima.

Veličina ovoga je u tome što su odgovorni u našoj domovini prepoznali dvije vrednote koje proizlaze iz samog događanja „Oluje“: zahvalnost i pobjedu, a Sveta Stolica je također prepoznala veoma važan trenutak za Vojni ordinarijat kada je za njegovu zaštitnicu proglasila Gospu Velikoga Hrvatskog Krsnog Zavjeta koja se slavi na taj dan.

Ova trostruka stvarnost potiče nas da razmislimo o svakoj od ovih vrednota. Zahvalnost je krepost koju čovjek prepoznaje najprije kao član božanske zajednice, koja prepoznaje Boga kao svoga stvoritelja, od kojega dolazi svako dobro. Božanska zajednica prepoznaje Isusa Krista kao svoga Otkupitelja, „koji je poradi nas ljudi i poradi našega spasenja sišao s nebesa“ (Nicejsko-carigradsko vjerovanje). I Duha Svetoga kao posvetitelja koji nas šalje u svijet kako bi upravo Boga svjedočili svijetu.

Upravo ovakvo ugrađivanje sebe u odnosu prema Bogu, po kojem smo uvaženi partneri na koje Bog računa i na koje prenosi svoju božansku moć, potiče nas da na jedan drugačiji način – o kojem govori Krist kada se poistovjećuje sa svakim čovjekom – stvaramo novi odnos među ljudima. Zahvalnost kao krepost uočava tu istinu velikog Božjeg povjerenja u čovjeka i, u isto vrijeme, poslanja prema braći ljudima. Svjestan te istine čovjek je zahvalan Bogu jer bez njega ne može ništa učiniti (usp. Iv 15, 5) i neprestano se nalazi u pitanju: Gospodine, što hoćeš da učinim? (usp. Mt 19, 17). Ovakva zahvalnost shvaća koliko smo potrebni drugoga i koliko je drugi potreban nas. I zato, u tom velikom zajedništvu različitih osoba moguće je izgrađivati prihvaćanje i zahvaljivanje drugome i tako produbljivati zajedništva.

Na čemu mi to danas, 15 godina poslije akcije „Oluja“, možemo biti zahvalni Bogu? U prvom redu na Božjem daru kojeg nam je Gospodin dao u ovom kutku svijeta. Mnoge tragedije kroz povijest događale su se na ovom području, sukobi civilizacija, sukobi kultura, toliko pohlepe za svaki pedelj ove zemlje. Koliko puta su „veliki“ pomislili da ćemo nestati dok su oni bili zaokupljeni svojim problemima dinastijskog nasljedstva dotle je Hrvatska kao predziđe kršćanstva krvarila? Ipak smo opstali zahvaljujući zagovoru one koju smo nazivali našom „Najvjernijom Odvjetnicom“ i našom Kraljicom, koja je na mnogim mjestima i na vidljiv način zaustavljala agresora da ne prijeđe granicu našeg opstanka.

Potrebno je to naglasiti u vrijeme kada se kroz sekulariziranje pokušavaju izbrisati sve kršćanske i nacionalne vrijednosti kao nešto zaostalo. Ipak treba ustvrditi da sama Europa stoji na tri temelja: grčkoj filozofiji, rimskom pravu i Bibliji koja ih objedinjuje. Recimo zajedno sa sv. Franjom Asiškim: „budi hvaljen moj Gospodine“ za dar domovine naše koja je lijepa, ali i potrebna naše ljubavi i našeg poštovanja kako bi je mogli predati budućim naraštajima.

Naša zahvalnost danas ide i svima koji su, važući vrednote, stavljali vrijednost ljubavi prema domovini čak ispred svojih vlastitih života. Mnogo ih je koji su od samog dolaska na obale Jadrana prihvatili ovaj kutak kao vrednotu za koju su bili spremni umirati. Krvav bijaše taj naš naslov „predziđe kršćanstva“, krvav i ponosan. Nadamo se da s Domovinskim ratom završava taj krvavi trag u našoj povijesti i da nam Bog daje mogućnost da po ulasku u NATO-savez razvijamo i ljudske i kršćanske vrijednosti oslobođeni od straha agresije i teških krvoprolića. Čini mi se da nam je potrebno ponovo posvješćivati zahvalnost prema našim braniteljima, prema njihovim obiteljima, prema njihovoj djeci, prema svima onima koji su u ovom Domovinskom ratu dali sve ne tražeći baš ništa. To je područje na kojem bi Hrvatska morala naći konsenzus svih odgovornih i svih stranaka, jer poigravati se s braniteljima i onima koji su se žrtvovali znači u sebi nositi „crnu nezahvalnost“ koja ubija najprije onoga koji je nezahvalan, ali nažalost dovodi u tešku situaciju i one koji su žrtvovali sve za naše dobro. Te naše branitelje možemo često usporediti s pravednim Jobom kojeg je Bog stavio na kušnju i koji ne razumije tu svoju patnju, ali je prihvaća: „Ja znam da Otkupitelj moj živi i da će u posljednji dan uskrsnuti iz zemlje u tijelu svome. Vidjet ću Boga, spasitelja svoga“ (Job 19, 25-26). Job ne razumije, ali prihvaća, jer ako od Boga primismo dobro, zašto i zlo da ne primimo? Gdje tek nastaje prava Jobova bol? Onda kada mu dolaze tri prijatelja koji bi ga trebali utješiti, a oni, nasuprot tome, puni oholosti i „sveznanja“ kore Joba tvrdeći kako sigurno ima neki grijeh kojega je potajno učinio, a sada ga Bog razotkriva po patnji i boli. Jobu je ovakav pristup „prijatelja“ daleko teži od same njegove boli jer ga proglašava lašcem i želi u njemu ubiti dostojanstvo njegove pravednosti. O, kada bi pojedini građani Republike Hrvatske, a posebno naši mediji, shvatili koliko bol nanose upravo nevinim ljudima kada skrivaju zlodjela i nedomoljubno ponašanje iz vremena obrane Hrvatske od agresije.

Mi danas obnovimo naše poštovanje i ljubav prema svima onima koji su zaslužni za našu slobodu. Uz branitelje neka tu bude uključen i pokojni predsjednik dr. Franjo Tuđman, kao i kardinal Franjo Kuharić koji je u svakom trenutku Domovinskog rata znao biti moralna vertikala i pokazatelj kojim nam je putem išli u obrani kako bi sačuvali ljudsko i kršćansko dostojanstvo.

Danas slavimo i pobjedu. Pobjeda nije likovanje nad pobijeđenim i ponižavanje pobijeđenoga. Kršćanska pobjeda je prekid zla koje se događalo i unošenje samoga sebe u ostvarenje tog prekida zla. Zato je Hrvatska imala pravo na završne akcije jer je zlo toliko eskaliralo raketiranjima i ubijanjima sa okupiranih područja da bi ostavljanje takvog stanja značilo sudjelovati u tuđem zlu, tuđem grijehu. Jednako zlo čini i onaj koji propušta spriječiti zlo kao i onaj koji ga čini, a radi svojih niskih interesa ne sprječava to zlo nego ga na određen način i podržava.

Dan pobjede je dan u kojem se moramo zaustaviti i u sebi prepoznati koliko smo, svatko na svoj način, pridonijeli toj pobjedi, a da u isto vrijeme znamo zamoliti oprost, ako smo u pobjedničkom zanosu nekome nanijeli zlo. Pobjeda dakle nije likovanje nad drugim, nego pokušaj da se uvede pravedni sustav ondje gdje je izvršena nepravda, gdje se događalo zlo.

U svemu ovome, kako rekoh, Sveta Stolica je prepoznala vrednotu te odredila upravo ovaj dan kao Dan zaštitnice Vojne biskupije Gospe Velikoga Hrvatskog Krsnog Zavjeta. Zašto upravo pod ovim naslovom? Zato jer vojnici i policajci moraju shvatiti da su samo dio hrvatske nacionalne i kršćanske povijesti i da se prvi dodiri sa zapadnom civilizacijom dogodio upravo pokrštaivanjem Hrvata. Marija koja stoji pod križem jest suotkupiteljica, ona je majka koja nas dovodi svome Sinu Kristu. Zato je i majka našeg krštenja, našeg kršćanskog života, našeg uljudbenog i kršćanskog napretka. Krsni zavjet – koji bitno mijenja ljudsku narav, jer je od naravi preoblikuje u nadnarav – njegov božanski karakter mijenja međuljudske odnose i omogućuje da u svakom čovjeku prepoznamo brata u Isusu Kristu kome smo potrebni i koji je nama potreban. I zato vas, braćo i sestre, pozivam da se – kao što smo pod plaštem Najvjernije Odvjetnice Hrvatske proživjeli sve vjetrometine u četrnaeststoljetnoj povijesti našeg naroda s krunicom u ruci – i danas vratimo barem dnevnoj „desetici“, da bi, ostavši vjerni Mariji i njezinom Sinu, s ponosom ušli u zajedništvo Europe i bili obogaćenje za duhovno dobro Europe i svijeta ispunjavajući dostojanstveno i ponosno sve svoje obveze.

S ovim željama dolazim k Vama: gospodo ministri, gospodo državni tajnici, gospodine načelnice Glavnog stožera, gospodine ravnatelju policije, svima Vama generalima i visokim časnicima Hrvatske vojske i policije i Vama hrvatskim braniteljima, vojnicima i policajcima, želeći da u svima upravo naša Zaštitnica probudi duh zahvalnosti i ponos pobjede, čestitajući vam Dan pobjede i domovinske zahvalnosti, Dan hrvatskih branitelja i Dan Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj.

U Zagrebu, na svetkovinu sv. Petra i Pavla, zaštitnika hrvatskog naroda, 29. lipnja 2010. godine

mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij